

dříve rozhodl o žádosti st-lů za přiznání odkládacího účinku této stížnosti, a bylo proto námitku tuto zamítnouti jako bezdůvodnou.

O nároku vzneseném dle § 11 záb. zák. rozhodl žal. úřad až výměrem z 12. prosince 1923, stížnost pak do tohoto rozhodnutí byla nálezem tohoto tribunálu z dnešního dne Boh. 3937 adm. zamítnuta jako neodůvodněná. Ohlásil-li žal. úřad nař. rozhodnutím st-lům, že zahájí oceňovací řízení na nemovitostech p ř e j í m a n ý c h, a propustil-li také již st-lům ze záboru na vrub jejich nároku dle § 11 z. z. nemovitosti v onom rozhodnutí uvedené, a dal tím zřetelně na jevo, že nemovitostí těch nepřevzme, pak nelze právem tvrditi, že by důsledky nař. rozhodnutí mohly postihnouti i nemovitosti dle § 11 záb. zák. ze záboru propuštěné a tím dotknouti se práv st-lů. Bylo proto i tuto námitku zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3940.

Pozemková reforma. * Spoluvlastníci majetku zabraného (§ 2 záb. zák.) mají dle § 11 záb. zák. nárok jen na propuštění nemovitostí o výměře § 2 zák. záb. všichni dohromady, nikoliv každý zvlášť.

(Nález ze dne 24. září 1924 č. 16.106).

Prejudikatura: Boh. 900, 3105 adm. a jiné.

Věc: Pavel B. a spol. v S. (adv. Dr. Lud. Kovacs z Bratislavy) proti státnímu pozemkovému úřadu o nárok dle § 11 záborového zákona.

Výrok: Stížnost se dílem zamítá jako bezdůvodná, dílem odmítá jako nepřipustná.

Důvody: St-lé uplatnili jako vlastníci nárok dle § 11 záb. zák. na majetek ten, předložili zvláštní seznamy nemovitostí, jichž propuštění žádali v mezích první věty § 11 záb. zák. do 150 ha půdy zemědělské zvlášť, do 100 ha půdy jiné také zvlášť, jakož i v rámci druhé věty téhož zákonného ustanovení do 500 ha také zvlášť, odůvodňující nárok ten osobními i majetkovými důvody rodinnými i zásobováním města Bratislavy.

Po provedeném šetření na místě samém vyřešil žal. úřad vznesený nárok nař. rozhodnutím, jímž st-lům propustil ze záboru 517 kat. j. 958 sáhů půdy zemědělské a 38 kj. 1588 sáhů půdy jiné, žádosti pak, aby každému ze spoluvlastníků propustil po rozumu § 11 záb. zák. nemovitosti o výměře § 2 záb. zák. nevyhověl, a také zamítl žádost na propuštění výměry dle druhé věty § 11 záb. zák., popřev jednak, že by vlastník vůbec měl nárok na propuštění to, jednak že by zde byly důvody propuštění.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvažoval nss takto:

I. Nss vycházejí ze skutkového předpokladu, stížností nepopřehého, že nemovitý majetek velkostatku v S. jest jediným majetkovým souborem, patřícím st-lům jako týmž spoluvlastníkům, který, ježto přesahuje výměru § 2 zák. záb., jest státem zabrán, shledal bezdůvodnou námitku stížnosti, že každý ze spoluvlastníků sám o sobě má nárok dle první věty § 11 záb. zák. na propuštění půdy o výměře § 2 záb. zák.

Dle §§ 1 a 2 zák. záb. zabírá se velký majetek pozemkový, ležící v území republiky Čsl., to jest každý majetkový soubor nemovitostí,

přesahující výměru v § 2 uvedené, a patřící jednomu subjektu vlastnickému, ať jím jest jen jedna osoba, nebo tíž spoluvlastníci. Této právní konstrukce přidržel se zákon i v § 11, dávaje osobám, jejichž majetek tímto zákonem se zabírá, po případě jejich dědicům právo, aby jim byla z majetku jim zabraného přidělena majetnost nepřesahující výměry uvedené v § 2. Zákon nárok ten poskytuje opět jen vlastnickému subjektu velkého majetku pozemkového, ať jím jest osoba jediná nebo několik spoluvlastníků.

Tomu svědčí i ustanovení § 5 zák. z 8. dubna 1920 č. 329 Sb. ve znění novely z 13. července 1922 č. 220 Sb., v němž jako zák. speciálním, provádějícím rámcový zákon záb., nutno hledati provedení zásad tohoto zák.

Odstavec 3. cit. § 5 ustanovením o zákonné fikci souhlasu spoluvlastníků, nárok dle § 11 záb. zák. neuplatnivších, s těmi, kdož nárok ten uplatnili jakčž i o možnosti alternativního rozhodnutí o nárocích nesouhlasně podaných zřejmě tomu svědčí, že zákon vychází z pojmu *j e d i n é h o* subjektu vlastnického, nepřihlížeje k počtu vlastníků resp. spoluvlastníků. Není tudíž nezákonný názor žal. úřadu, že i spoluvlastníci majetku zabraného mají nárok jen na propuštění nemovitostí o výměře § 2 zák. záb. všichni dohromady.

Dovolává-li se stížnost pro oporu svého názoru nálezu tohoto tribunálu Boh. 900 adm., pak to činí neprávem, neboť z nál. toho, řešícího otázku záboru s hlediska § 2 záb. zák. o majetku svěřenském, jehož poživatel jest zároveň vlastníkem majetku alodního, pro posouzení nároku dle § 11 záb. zák. ohledně majetku týmž spoluvlastníkům patřícího ničeho čerpati nelze.

II. Stížnost namítá dále, že žal. úřad nepropustil podle druhé věty § 11 záb. zák. st-lům ze záboru majetnosti do výměry 500 ha, a že ani nevyšetřil a nevzal v úvahu všechny podmínky, na nichž zákon propuštění to činí závislým.

Námítku tu shledal nss nepřipustnou. Nss již v nál. Boh. 3105 adm. vyslovil, že rozsah nároku plynoucího vlastníku zabraného majetku z ustanovení § 11 záb. zák. jest plně vymezen a určen již větou prvou tohoto zákonného ustanovení, která stanoví, že majitelé zabraných statků mají právo, aby z majetku jim zabraného byla jim přidělena majetnost nepřesahující výměry uvedené v § 2 tohoto zák. Věta druhá tento nárok vlastníka nerozšiřuje, nýbrž úřadu pouze umožňuje (arg. slova »lze propustiti«), aby se zřetelem *n a z á j m y v e ř e j n é h o b l a h a* ponechal vlastníku větší výměru půdy tehdy, když by jejím propuštěním pouze v rozsahu § 2 zák. záb. dotčeny byly zájmy veřejné. Na ponechání půdy v této větší výměře však vlastník sám naléhati nemůže, neboť vlastního nároku nemá a k ochraně zájmů veřejných povolán není.

Na tomto právním názoru setrval nss i v tomto případě. Ale pak nebylo ani třeba, aby nss podrobil svému přezkoumání, zda okolnosti uváděné stranou k odůvodnění propuštění nemovitostí ze záboru podle druhé věty § 11 záb. zák. pod pojem »zájmů veřejného blaha« lze subsumovati, čili nic.

Bylo proto stížnost jednak zamítnouti jako bezdůvodnou, jednak odmítnouti jako nepřipustnou.